

NORA ROBERTS

De eerste & laatste

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

© 2011 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *The Last Boyfriend*
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Wil Immink Design / iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Moravia Books s.r.o.

ISBN 978 94 027 2190 4
NUR 302
Eerste druk april 2017

Originele uitgave verschenen bij The Berkley Publishing Group, New York
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van
Harlequin Enterprises Limited
HARLEQUIN en de H & DIAMOND DEVICE zijn handelsmerken van
Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Het licht van een volle wintermaan stroomde over de oude stenen van de B&B aan het plein. In het schijnsel glansden de nieuwe balkons en spijlen, en glinsterde het roodkoper van het dak. Oud en nieuw – verleden en heden – versmolten er tot een hechte en harmonieuze twee-eenheid.

De ramen waren donker op deze decemberavond, hulden de geheimen van de B&B in schaduwen. Maar binnen enkele weken zouden ze net zo stralen als vele andere aan Boonsboro's Main Street.

Wachtend voor het stoplicht op de kruising in zijn pick-up, liet Owen Montgomery zijn blik door Main Street dwalen, langs de feestelijk versierde winkels en woningen. Kerstverlichting twinkelde en fonkelde. Rechts van hem sierde een smaakvolle boom het grote raam van het appartement op de eerste etage. Het tijdelijke onderkomen van hun toekomstige B&B-manager weerspiegelde haar stijl. Tot in de details doorgevoerde elegantie.

De volgende kerst, dacht hij, zouden ze de Inn BoonsBoro bedelven onder witte feestverlichting en groen. En zou Hope Beaumont haar mooie kerstboom pontificaal voor het raam van het appartement van de manager op de tweede verdieping neerzetten.

Hij keek even naar links, waar Avery MacTavish, eigenaar van Vesta Pizzeria and Family Restaurant, de veranda van het restaurant met lichtjes had versierd.

In haar appartement erboven – voorheen van Owens broer Beckett – stond ook een boom voor het raam. Verder waren de ramen net zo donker als die van de B&B. Ze zou vanavond wel aan het werk zijn, dacht hij, met een blik op de drukte in het restaurant. Hij boog een stukje naar voren, maar zag haar niet achter de bar.

Toen het licht op groen sprong, sloeg hij rechtsaf St. Paul Street in,

daarna linksaf het parkeerterrein achter de B&B op. Daar bleef hij even in zijn pick-up zitten, weifelend. Hij kon naar Vesta lopen, overwoog hij, een pizzapunt en een biertje nemen, blijven plakken tot sluitingstijd. Daarna zijn rondje door de B&B maken.

Hij hoefde niet per se een rondje te maken, wist hij. Maar hij was de hele dag niet op de bouwplaats geweest omdat hij het druk had gehad met andere afspraken, andere kwesties van andere projecten van de Montgomery Family Contractors. Hij wilde niet tot morgenochtend wachten om te zien hoe ver zijn broers en hun ploeg bouwvakkers die dag waren opgeschoten.

Trouwens, Vesta zag er druk uit en zou over een halfuurtje dichtgaan. Niet dat Avery hem eruit zou schoppen tegen sluitingstijd – dat leek hem sterk. De kans was groter dat ze neer zou ploffen om een biertje met hem te drinken.

Verleidelijk, dacht hij, maar hij kon beter snel dat rondje maken en op huis aan. Om zeven uur moest hij met zijn gereedschap weer paraat staan.

Hij stapte uit zijn pick-up de vrieskou in en haalde zijn sleutels tevoorschijn. Lang als zijn broers was hij, met een bouw die neigde naar mager. Weggedoken in zijn jack liep hij om de stenen muur van de binnenplaats naar de ingang van de lobby.

Zijn sleutels hadden elk een eigen kleur, iets wat zijn broers verknijpt noemden, en hij efficiënt vond. In een mum van tijd was hij uit de kou en in het gebouw.

Hij knipte lichten aan, bleef toen staan, grijnzend als een halvegare.

Het fraaie patroon van de tegelvloer maakte de ruimte nog groter en gaf de in zachte tinten geschilderde muren met de op maat gemaakte, crèmekleurige lambrisering een charmant accent. Beckett had het goed gezien, dat ze de bakstenen van de zijmuur in het zicht moesten laten. En hun moeder had de spijker op de kop geslagen met de kroonluchter.

Niet pompeus, niet klassiek, maar met een natuurlijke uitstraling door de bronskleurige armen en smalle, sierlijk gevormde lampjes boven het midden van de tegelvloer. Hij keek naar rechts, zag dat de toiletten van de lobby met hun bijzondere tegelwerk en fonteintjes van groen gemarmerd steen waren geschilderd.

Hij haalde zijn notitieboekje tevoorschijn, maakte een aantekening over een paar dingen die nog bijgewerkt moesten worden voordat hij onder de stenen boog door liep naar links.

Meer in het zicht gelaten baksteen – ja, Beckett had er oog voor. De planken in de linnenkamer waren rigoureuus onder handen genomen – dat moest het werk van Hope zijn; haar ijzeren wil had zijn broer Ryder uit zijn geïmproviseerde kantoortje verjaagd zodat ze kon beginnen met de boel te organiseren.

Hij bleef even staan bij wat Hopes kantoor zou worden, zag daar de sporen van zijn broer: de schragen en de plaat multiplex die zijn provisorische bureau vormden, de dikke witte ordner – de werkbijbel – wat gereedschap, blikken verf.

Het zou niet lang duren, schatte Owen, voordat Hope Ryder er weer uit schopte.

Hij liep verder, stopte om zich vol trots te vergapen aan de open keuken.

Ze hadden de verlichting aangebracht. De grote ijzeren armatuur boven het keukeneiland, de kleinere versies bij de ramen. Warm houten kastjes, crèmekleurige accenten, glad graniet als bekroning van glimmende roestvrijstalen apparatuur.

Hij trok de koelkast open om een biertje te pakken. Hij moest zo nog rijden, bracht hij zichzelf in herinnering, en nam in plaats van bier een blikje cola voordat hij een aantekening maakte om over de installatie van de jaloezieën en raambekleding te bellen.

Daar waren ze bijna aan toe.

Hij liep door naar de receptie, wierp ook daar een keurende blik om zich heen, grijnsde opnieuw.

De schouw die Ryder had gemaakt van een dikke plank van een oude houten schuur, paste prachtig bij de oude bakstenen en de diepe open haard. Momenteel was de ruimte bezaaid met dekzeilen, verfblikken, gereedschap. Terugslechterend via de eerste stenen boog, maakte hij nog een paar aantekeningen, bleef halverwege de lobby op weg naar wat de lounge zou worden staan, toen hij voetstappen op de eerste etage hoorde.

Hij liep onder de volgende boog door die naar het korte halletje leidde richting de trap. Hij zag dat Luther hard aan het werk was geweest met de smeedijzeren leuning, en liet zijn hand eroverheen glijden op weg naar boven.

‘Oké, puik stukje werk. Ry? Zit je boven?’

Een deur ging met een klap dicht, maakte hem lichtelijk aan het schrikken. Zijn kalme blauwe ogen vernauwden zich toen hij boven aan de trap kwam. Zijn broers hadden er een handje van om hem in de maling te nemen, en hij vertikte het om een van beiden reden tot gniffelen te geven.

‘Oooh,’ riep hij quasiangstig uit. ‘Het moet de geest zijn. Ik besterf het zowat!’

Hij sloeg af naar de voorkant van het gebouw, zag dat de deur van Elizabeth en Darcy inderdaad dicht was, in tegenstelling tot die van Titania en Oberon ertegenover.

Lachen hoor, dacht hij knorrig.

Hij sloop op de deur af met het plan die open te gooien, naar binnen te stormen en de broer die dit geintje met hem uithaalde, hopelijk de stuipen op het lijf te jagen. Hij sloot zijn hand om de gekrulde deurkruk, duwde hem geluidloos naar beneden, gaf een zet.

De deur gaf geen krimp.

‘Kappen nou, eikel.’ Maar onwillekeurig moest hij erom lachen. Althans, totdat de deur openvloog, net als beide balkondeuren.

Hij rook kamperfoelie, zoet en zomers, op de vlaag ijskoude lucht die hem tegemoet stroomde.

‘Jezus, krijg nou wat.’

Hij had min of meer geaccepteerd dat ze een geest hadden, geloofde het min of meer. Tenslotte waren er dingen gebeurd, en Beckett was er heilig van overtuigd. Zozeer dat hij haar Elizabeth noemde, naar de kamer waar ze het liefst vertoefde.

Maar dit was Owens eerste hoogstpersoonlijke en niet te ontkennen ervaring.

Hij stond daar met open mond, terwijl de badkamerdeur dichtknalde, weer openvloog en weer dichtknalde.

‘Oké. Wauw. Eh... sorry dat ik stoor. Ik wilde alleen...’ De deur sloeg voor zijn neus dicht – had die geraakt als hij niet net op tijd achteruit was gesprongen.

‘Hé, kom op, zeg. Je moet me onderhand wel kennen. Ik ben hier zowat elke dag. Owen, Becketts broer. Ik, eh... kom in vrede.’

De badkamerdeur knalde weer dicht, en bij het geluid kromp hij ineen. ‘Voorzichtig een beetje, oké? Wat is het probleem? Ik wilde alleen... O, ik snap het al.’

Zijn keel schrapend trok hij zijn wollen muts af, haalde zijn handen door zijn dikke donkerbruine haar. ‘Hoor eens, ik noemde jou geen eikel. Ik dacht dat het Ry was. Je weet wel, mijn andere broer. Ryder? Hij kan een eikel zijn, dat moet je toegeven. En ik sta op de gang mezelf tegenover een geest te verantwoorden.’

De deur opende op een kier. Op zijn hoede duwde Owen hem open. ‘Ik ga alleen de balkondeuren even dichtdoen. Die moeten we echt dichthouden.’

Tegenover zichzelf kon hij wel toegeven dat het geluid van zijn eigen stem die door de kamer echode, op zijn zenuwen werkte, maar hij propde de muts in zijn jaszak, terwijl hij naar de balkondeuren liep, de eerste dichttrok, op slot draaide. Maar toen hij hetzelfde met de andere wilde doen, zag hij licht branden in Avery’s appartement boven het restaurant.

Hij zag haar, in een flits, langs het raam lopen.

De luchtstroom viel stil, de geur van kamperfoelie werd zoeter.

‘Ik heb je al eerder geroken,’ mompelde hij, nog steeds naar Avery’s ramen starend. ‘Beckett zegt dat je hem hebt gewaarschuwd de avond dat die klootzak – sorry voor mijn taalgebruik – van een Sam Freemont Clare te grazen wilde nemen. Dus bedankt daarvoor. Ze gaan trouwen, Beck en Clare. Dat weet je waarschijnlijk al. Hij is bijna zijn leven lang al gek op haar.’

Nu sloot hij de deur, draaide zich om. ‘Dus nogmaals bedankt.’

De badkamerdeur stond inmiddels open, waardoor hij zichzelf zag in de spiegel met de krullerige smeedijzeren lijst boven de toilettafel.

Hij moest bekennen dat hij wat verwilderd uit zijn ogen keek, en het rechtovereind staande haar verergerde het beeld. Hij zag eruit alsof hij een spook had gezien.

Werktuiglijk haalde hij zijn vingers nogmaals door zijn haar in een poging het wat te fatsoeneren.

‘Ik loop even een rondje door het pand, maak aantekeningen. We hoeven de boel eigenlijk alleen nog maar af te werken. Maar hier niet. Dit is klaar. Ik denk dat de jongens deze kamer af wilden hebben. Sommigen van hen krijgen het op hun zenuwen. Niet vervelend bedoeld. Dus... ik maak mijn rondje af en dan ga ik. Tot kijk, of eigenlijk niet, maar...’

Je ziet maar, dacht hij, en schuifelde de kamer uit.

Meer dan een halfuur liep hij van de ene kamer naar de andere, van de ene verdieping naar de andere, en maakte intussen meer aantekeningen. Een paar keer keerde de geur van kamperfoelie terug, of ging er een deur open.

Haar aanwezigheid – die kon hij niet ontkennen – leek nu best vriendelijk. Toch kon hij niet ontkennen dat hij met een vaag gevoel van opluchting de boel uiteindelijk afsloot.

Rijp knerpte onder Owens werkschoenen toen hij, balancerend met koffie en donuts, uit zijn pick-up stapte. Een halfuur voor zonsop-

gang liet hij zichzelf weer binnen in de B&B, liep rechtdoor naar de keuken om de doos donuts, de houder met koffie en zijn koffertje neer te zetten. Om de stemming er een beetje in te brengen, en omdat het ding geïnstalleerd was, toog hij naar de receptie en deed de gashaard aan. Ingenomen met de warmte en het licht, trok hij zijn handschoenen uit, stopte die in zijn jaszak.

Terug in de keuken opende hij zijn koffertje, haalde zijn klembord eruit en begon de agenda voor die dag – opnieuw – door te nemen. De mobiel aan zijn riem piepte, het startsein voor de ochtendbespreking.

Hij had al een halve donut verorberd tegen de tijd dat hij Ryders pick-up hoorde aankomen.

Zijn broer droeg een Montgomery Family Contractors-pet, een dik, gehavend werkjack en zijn moet-koffie-hebben-gezicht. Dumb-ass, Ryders hond, sjokte naar binnen, stak zijn neus in de lucht en wierp toen een smachtende blik op Owens halve donut.

Ryder gromde wat, stak een hand uit naar een beker.

‘Die is voor Beck,’ zei Owen, die amper opkeek. ‘Wat duidelijk blijkt uit de B die ik erop heb geschreven.’

Ryder gromde opnieuw, nam de beker met een R. Na een fikse teug liet hij zijn oog over de donuts gaan, koos een met jam gevuld exemplaar.

Bij het gebonk van D.A.’s staart tegen de vloer, mikte Ryder hem een stuk toe.

‘Beck is te laat,’ merkte Owen op.

‘Jij bent degene die zo nodig voor zonsopgang moest vergaderen.’ Ryder nam een enorme hap van zijn donut, spoelde die weg met koffie. Hij had zich niet geschoren, waardoor donkere stoppeltjes de strakke trekken van zijn gezicht bedekten. Maar de cafeïne en suiker verjoegen iets van de slaperige, humeurige blik uit de groen met goud bespikkelde ogen.

‘Anders worden we te vaak gestoord door de rest van de ploeg. Ik

heb gisteren op weg naar huis nog even rondgekeken. Jullie zijn flink opgeschoten gisteren.'

'Dat dacht ik ook. Vanochtend maken we de tweede verdieping af. Een paar sier- en kroonlijsten, een paar lampen en die rottige verwarmde handdoekrekken moeten nog in een paar kamers op de eerste geïnstalleerd worden. Luther schiet al aardig op met de leuning en spijlen.'

'Dat zag ik, ja. Ik heb nog wat aantekeningen.'

'Het zal eens niet.'

'Er zullen er nog wel meer volgen, wanneer ik de eerste en tweede helemaal heb afgelopen.'

'Waar wacht je nog op?' Ryder griste nog een donut uit de doos, liep de keuken uit. Zonder dat hij zelfs maar naar de hond keek, die hem op de voet volgde, gooide hij nog een stuk op.

Dumbass plukte het als een professionele veldspeler uit de lucht.

'Beckett is er niet.'

'Die gast heeft een vrouw,' hield Ryder hem voor. 'En drie kinderen. Schooldag. Hij komt vanzelf.'

'Hier beneden moet wat schilderwerk bijgewerkt worden,' begon Owen.

'Ik heb ook ogen in mijn hoofd.'

'Ik ga bellen om de jaloezieën door het hele pand te laten installeren. Als het timmerwerk op twee vandaag af komt, kan ik ze begin volgende week met de vitrages laten beginnen.'

'De jongens hebben opgeruimd, maar het moet goed schoongemaakt, gepoetst worden. Daar moet je de manager op zetten.'

'Ik spreek Hope later vanochtend. Ik ga de gemeente zover zien te krijgen dat ze ons laten beginnen met de inrichting.'

Ryder wierp een zijdelingse blik op zijn broer. 'We hebben nog twee weken, ruim, en dan tel ik de kerstdagen niet eens mee.'

Maar Owen had, zoals gewoonlijk, een plan. 'We kunnen de tweede verdieping afmaken, Ry, en dan naar beneden toe werken. Denk je

dat ma en Carolee, om nog maar te zwijgen van Hope, niet als een dolle nóg meer spullen gaan kopen, zodra we de meubels op hun plek hebben?’

‘Dat zit er dik in, ja. We zitten er niet op te wachten dat ze nog meer in de weg lopen dan ze nu al doen.’

Ze hoorden beneden een deur opengaan op het moment dat ze naar de tweede verdieping liepen.

‘Op twee,’ riep Owen naar beneden. ‘Koffie staat in de keuken.’

‘Godzijdank.’

‘God heeft die koffie niet gehaald.’ Owen liet zijn vingers over het ovale, geolied bronzen bordje gaan waar ‘B&B-manager’ in gegraveerd stond. ‘Chic detail.’

‘Het pand hangt er vol mee.’ Ryder goot meer koffie naar binnen, terwijl ze naar binnen stapten.

‘Ziet er goed uit.’ Met een goedkeurend knikje liep Owen rond, het kleine keukentje in en uit, de badkamer, de twee slaapkamers. ‘Het is een prettige ruimte. Mooi en efficiënt, net als onze manager.’

‘Ze is verdomme bijna net zo’n mierenneuker als jij.’

‘Vergeet niet wie jou van donuts voorziet, makker.’

Bij het woord ‘donuts’, kwispelde D.A. met zijn hele romp. ‘Je hebt genoeg gehad, vriend,’ liet Ryder hem weten, waarna D.A. met een diepe zucht op de vloer plofte.

Owen keek op toen Beckett de trap op kwam.

Hij had zich geschoren, viel Owen op, en leek klaarwakker. Misschien een tikje verwilderd, wat vast zou opgaan voor de meeste mannen met drie kinderen onder de tien jaar en de chaos die dat voortbracht op schoolochtenden.

Hij herinnerde zich zijn eigen schooltijd nog maar al te goed, en vroeg zich af hoe zijn ouders de verleiding van harddrugs hadden weerstaan.

‘Een van de honden had in Murphy’s bed gekotst,’ verklaarde Beckett. ‘Ik wil er niet over praten.’

‘Lijkt me een goed plan. Owen heeft het over raambekleding en inrichten.’

Beckett bleef staan om Dumbass over zijn kop te aaien. ‘We moeten nog lijstwerk aanbrengen, schilderen, timmerwerk afmaken.’

‘Niet hier boven.’ Owen liep naar de eerste van hun twee suites, het penthouse. ‘Deze suite kunnen we inrichten. Hope kan haar spullen hierheen verhuizen. Hoe zit het met Westley en Buttercup?’

‘Die is klaar. We hebben gisteren de badkamerspiegel en lampen opgehangen.’

‘Dan ga ik tegen Hope zeggen dat ze de mop tevoorschijn moet halen, deze etage moet laten blinken.’ Hoewel hij Ryder blind vertrouwde, zou hij de kamer nog persoonlijk controleren. ‘Ze heeft een lijst met wat waar komt, dus dan kan ze naar Bast gaan en doorgeven wat ze hier boven moeten afleveren.’

Hij maakte aantekeningen op zijn klembord – handdoeken en beddengoed bestellen, gloeilampen kopen, enz. Achter zijn rug wisselden Beckett en Ryder een blik.

‘Het ziet er naar uit dat we gaan inrichten.’

‘Ik weet niet wie je met “we” bedoelt,’ corrigeerde Ryder hem. ‘Niet mij of de bouwvakkers. Wij moeten het verrekte pand afmaken.’

‘Niet tegen mij mauwen.’ Beckett stak zijn handen op. ‘Ik moet de wijzigingen in het bakkerijproject hiernaast uitwerken als we de bouwploeg zonder al te veel vertraging van hier naar daar willen laten verkassen.’

‘Ik kan wel wat vertraging gebruiken,’ mopperde Ryder, maar hij liep achter Owen aan naar beneden.

Owen bleef even staan bij Elizabeth en Darcy, keek peinzend naar de op een kier staande deur. ‘Beckett, misschien moet je eens een babbeltje maken met je vriendin, Lizzy. Ervoor zorgen dat ze deze deur open en de balkondeuren dichthoudt.’

‘Hij is open. Ze zijn dicht.’

‘Nu wel. Gisteravond had ze de bokkenpruik op.’

Geïntrigeerd trok zijn Beckett zijn wenkbrauwen op. ‘O ja?’

‘Mijn eerste persoonlijke ontmoeting, neem ik aan. Ik maakte gisteravond een rondje, hoorde iemand hier boven. Ik dacht dat het een van jullie was, die een geintje met me uithaalde. Ze dacht dat ik haar een eikel noemde, en liet me weten dat ze daar niet van gecharmeerd was.’

Becketts grijns was breed en snel. ‘Ze is nogal heetgebakerd.’

‘Vertel mij wat. We hebben het bijgelegd, geloof ik. Maar voor het geval ze wrok koestert.’

‘Hier zijn we ook klaar,’ zei Ryder. ‘En in T&O. We moeten de kroonlijsten en plinten in N&N aanbrengen, en nog wat bijwerken in E&R, plus de plafonnière in de badkamer ophangen. Die is gisteren eindelijk binnengekomen. J&R staat bomvol dozen. Lampen, lampen, nog meer lampen, planken en God mag weten wat nog meer. Maar het timmerwerk is af.’

‘Ik heb ook een lijst.’ Ryder tikte tegen zijn hoofd, terwijl de hond naast hem ging zitten. ‘Ik hoef alleen niet elk wissewasje op tien plekken op te schrijven.’

‘Badkamerhaakjes, handdoekrekken, toilettrolhouders,’ begon Owen.

‘Op het schema voor vandaag.’

‘Spiegels, flatscreens, schakelaars en stopcontacten, deurstoppers.’

‘Op het schema, Owen.’

‘Heb je de lijst van wat waar komt?’

‘Zeurkousen vindt niemand leuk, tante Bep.’

‘De bordjes voor de nooduitgang moeten opgehangen worden.’ Owen werkte zijn lijst verder af onderweg naar de eetkamer. ‘Hier wandlampen. De kastjes die we voor de brandblussers hebben gemaakt, moeten geschilderd en opgehangen worden.’

‘Als jij nou eindelijk je mond eens houdt, kan ik gaan beginnen.’

‘Brochures, website, advertenties, kamerprijzen vaststellen, arrangementen, infomappen voor de kamers.’

‘Niet mijn taak.’

‘Precies. Dus wat zeur je nou? Hoelang nog voor de gewijzigde tekeningen voor het bakkerijproject?’ vroeg Owen aan Beckett.

‘Morgenochtend dien ik ze in bij bouw- en woningtoezicht.’

‘Mooi zo.’ Hij haalde zijn mobiel tevoorschijn, riep de agenda op. ‘Laten we spijkers met koppen slaan. Ik ga Hope vertellen dat ze vanaf 15 januari boekingen kan aannemen. We kunnen het openingsfeest op de dertiende doen, dat geeft ons een dag om alles weer op orde te krijgen. Dan gaan we los.’

‘Dat is nog minder dan een maand,’ morde Ryder.

‘Jij weet en Beck weet en ik weet dat we hier geen twee weken werk meer hebben. Vóór de kerst ben je klaar. Als we deze week met de inrichting beginnen, zijn we op Nieuwjaarsdag klaar, en er is geen reden waarom we de vergunning niet meteen na de kerstvakantie zouden krijgen. Daarmee hebben we twee weken om de puntjes op de i te zetten, eventuele problemen te verhelpen, omdat Hope hier dan woont.’

‘Ik ben het met Owen eens. Van nu af gaat alles van een leien dakje, Ry.’

Zijn handen in zijn zakken proppend, haalde Ryder zijn schouders op. ‘Het is raar, gewoon raar te bedenken dat we straks echt klaar zijn.’

‘Kop op,’ zei Owen. ‘Een pand als dit? Daar zijn we nooit klaar mee.’

Op zijn knikje hoorde Ryder de achterdeur open- en weer dichtgaan, het geluid van zware werkschoenen op tegels. ‘De jongens zijn er. Pak je gereedschap.’

Owen stortte zich, met plezier, op de kroonlijsten. Hij vond het niet erg dat hij daarbij om de haverklap onderbroken werd om een tele-

foontje aan te nemen, een sms te beantwoorden, een e-mail te lezen. Zijn mobiel was voor hem evengoed een stuk gereedschap als een spijkerpistool. Het pand gonsde van bedrijvigheid, weergalmde met stemmen en Ryders radio. Het rook naar verf en pas gezaagd hout, sterke koffie. De combinatie stond voor hem gelijk aan Montgomery Family Contractors, en deed hem altijd weer aan zijn vader denken.

Alles wat hij had geleerd over timmerwerk en de aannemerij had hij van zijn vader geleerd. Nu hij van de ladder stapte om het werk op te nemen, wist hij dat zijn vader trots zou zijn.

Ze hadden het oude gebouw met zijn doorgezakte balkons en gebroken ruiten, zijn gehavende muren en kapotte vloeren onder handen genomen, en het omgetoverd tot een juweel aan het plein.

Becketts visie, dacht hij, hun moeders creativiteit en vooruitziende blik, Ryders harde werk en vakmanschap en zijn eigen oog voor detail, in combinatie met een vakkundige bouwploeg, hadden een idee dat aan de keukentafel was ontstaan, werkelijkheid laten worden.

Hij legde zijn spijkerpistool neer, draaide zijn schouders los, terwijl hij om zich heen keek.

Ja, zijn moeders vooruitziende blik, dacht hij opnieuw. Hij wilde best toegeven dat hij haar kleurenschema van bleek aqua muren en chocoladebruin plafond aanvankelijk niets had gevonden – totdat hij het af had gezien. Glamour was het thema voor Nick en Nora, en dat bereikte zijn hoogtepunt in de badkamer. Datzelfde kleurenschema, inclusief een muur van blauwe glazen bouwblokken, contrasterend met bruin op bruin; een fonkelend geheel onder kristallen verlichting. Een kroonluchter op de plee, dacht hij hoofdschuddend. Het werkte als een tierelier.

Niks gewoontjes of hotellerigs te bekennen, peinsde hij – niet wanneer Justine Montgomery het voor het zeggen had. Deze kamer met zijn art-decosfeer kon wel eens zijn favoriet zijn, meende hij.

Zijn mobiel piepte ten teken dat hij wat telefoontjes moest plegen.

Omdat Luther bezig was met de trapleuning, nam hij de achterdeur naar het balkon. Zijn tanden op elkaar klemmend draafde hij door de kou en snijdende wind over het overdekte balkon, de trap af naar de begane grond, waar hij via de receptie naar binnen dook.

‘Godsamme, het is stervenskoud.’ De radio schetterde, spijkerpistolen knalden. Geen sprake van, besloot hij, dat hij zaken ging doen met al dat kabaal op de achtergrond. Hij pakte zijn jack, zijn koffertje.

Hij stak zijn hoofd om de hoek van de lounge, waar Beckett op de grond zat om plinten te leggen.

‘Ik ga naar Vesta.’

‘Het is voor tien. Ze zijn nog niet open.’

‘Precies.’

Buiten bij het stoplicht dook Owen diep weg in zijn kraag tegen de kou, vervloekte het verkeer dat net te weinig ruimte overliet om ertussendoor naar de overkant te rennen. Dus wachtte hij, waarbij zijn adem opsteeg in ijzige dampwolkjes, totdat het voetgangerslicht op groen sprong. Op een draffe stak hij schuin over, negeerde het bordje ‘gesloten’ tegen de glazen voordeur van het restaurant en bonkte op de deur.

Hij zag licht branden, maar geen beweging. Opnieuw haalde hij zijn mobiel tevoorschijn, toetste Avery’s nummer in.

‘Verdorie, Owen, nou zit mijn telefoon onder het deeg.’

‘Dus je bent er wel. Doe open voordat ik bevroezingsverschijnselen krijg.’

‘Verdorie,’ zei ze nog een keer, drukte hem toen weg. Maar een paar tellen later zag hij haar, wit schort over jeans en een zwarte sweater met tot haar ellebogen omhooggeschoven mouwen. Haar haar – wat voor kleur was dit nou weer? Het deed hem ernstig denken aan het fonkelnieuwe roodkoperen dak van de B&B.

Sinds een paar maanden veranderde ze om de paar weken van haarkleur, waarbij ze zowat alles uitprobeerde behalve het Schotse

krijgsheldinnenrood dat ze van nature had. Ze had het ook gekortwiekt, herinnerde hij zich, hoewel het intussen weer lang genoeg was om in een piepklein staartje te dragen wanneer ze werkte.

Haar ogen, even felblauw als haar haren koperkleurig waren, keken hem nijdig aan terwijl ze de deur van slot draaide.

‘Wat moet je?’ vroeg ze ongeduldig. ‘Ik ben druk bezig met de voorbereidingen.’

‘Ik wil alleen wat rust en ruimte. Je zult niet eens merken dat ik er ben.’ Hij wurmde zich naar binnen, voor het geval ze probeerde de deur voor zijn neus dicht te gooien. ‘Ik kan geen telefoongesprekken voeren met al die herrie aan de overkant, en ik moet een paar telefoontjes plegen.’

Ze kneep die blauwe ogen samen tot een sceptische blik op zijn koffertje.

Dus gooide hij een charmante glimlach in de strijd. ‘Oké, misschien heb ik ook wat papierwerk. Ik ga wel aan de bar zitten. Ik zal me muisstil houden.’

‘O, goed dan. Maar stoor me verder niet.’

‘Eh... voordat je weer aan het werk gaat. Je hebt zeker niet toevallig koffie opstaan?’

‘Nee, toevallig niet. Ik ben deeg aan het kneden, wat nu op mijn nieuwe mobiel zit. Ik heb gisteren een dubbele dienst gedraaid, en Franny meldde zich vanochtend om acht uur ziek. Ze klonk alsof iemand haar strottenhoofd door de gehaktmolen had gehaald. Ik had gisteravond twee serveersters thuiszitten met dezelfde kwaal, wat inhoudt dat ik waarschijnlijk van nu tot sluitingstijd moet werken. Dave kan vanavond niet, want hij krijgt om vier uur een wortelkanaalbehandeling, en ik krijg om halfeen een bustour binnen.’

Omdat ze de woorden als kleine zweepslagen afvuurde, knikte Owen slechts. ‘Oké.’

‘Dus...’ Ze gebaarde naar de lange bar. ‘Je gaat je gang maar.’

Ze snelde terug naar de keuken op knalgroene Nikes.

Hij had best willen aanbieden te helpen, maar hij zag dat ze daar niet voor in de stemming was. Hij kende haar stemmingen – hij kende haar al zo lang – en herkende gejaagd, ongeduldig en gestrest.

Ze sloeg zich er wel doorheen, wist hij. Dat deed ze altijd. De kleine roodharige wervelwind uit zijn jeugd, de voormalige Boonsboro High-cheerleader – medeaanvoerder met Becketts Clare – was een hardwerkende restaurateur geworden. Die uitstekende pizza's maakte.

Ze liet een licht citrusachtige geur achter, gecombineerd met een nazinderende energie. Hij hoorde het vage gebonk en gekletter uit de keuken, terwijl hij aan de bar ging zitten. Hij vond het kalmerend en in zekere zin ritmisch.

Hij opende zijn koffertje, pakte zijn iPad, zijn klembord, trok zijn mobiel van zijn riem.

Hij pleegde zijn telefoontjes, verstuurde e-mails, sms'jes, werkte zijn agenda bij, maakte berekeningen.

Hij verdiepte zich in details, rukte zich los toen er een koffiemok onder zijn neus werd geschoven.

Hij keek op in Avery's knappe gezicht.

'Bedankt. Dat had je niet hoeven doen. Ik ben zo klaar.'

'Owen, je zit hier al drie kwartier.'

'Echt? Ik ben de tijd uit het oog verloren. Wil je dat ik ga?'

'Maakt niet uit.' Hoewel ze een vuist tegen haar onderrug drukte, sprak ze nu op ontspannen toon. 'Ik heb het onder controle.'

Hij ving een andere geur op, en met een blik op het fornuis zag hij dat ze haar sauzen op had gezet.

Het rode haar, de melkwitte huid en lichte sproetjes mochten haar Schotse afkomst dan verraden, maar haar marinara was zo volmaakt Italiaans als een Armani-pak.

Hij had zich vaak afgevraagd waar dat talent, en de gedrevenheid, vandaan kwamen, maar beide leken net zo bij haar te horen als haar grote, expressieve blauwe ogen.

Gehurkt opende ze de koelkast onder de bar, waarna ze bakjes met pizzabeleg begon te vullen.

‘Vervelend van Franny.’

‘Zeg dat. Ze is echt ziek. En Dave voelt zich beroerd. Hij komt vanmiddag alleen een paar uurtjes omdat we zo onderbezet zijn. Ik vind het rot dat ik hem moet vragen.’

Aandachtig nam hij haar gezicht op, terwijl ze doorwerkte. Nu hij eens goed keek, vielen hem de bleekpaarse schaduwen onder haar ogen op.

‘Je ziet er moe uit.’

Over het bakje zwarte olijven wierp ze hem een narrige blik toe. ‘En bedankt. Dat is nou net wat elke vrouw graag hoort.’ Daarna haalde ze haar schouders op. ‘Ik ben ook moe. Ik had erop gerekend vanochtend te kunnen uitslapen. Franny zou de zaak openen, ik zou tegen halftwaalf beginnen. Met reistijd hoef ik niet echt rekening te houden sinds ik pal hierboven ben gaan wonen. Dus heb ik wat tv-gekeken, een boek uitgelezen waarvoor ik de hele week al tijd probeerde te maken. Ik ging pas tegen tweeën slapen. Vervolgens belt Franny om acht uur. Zes uur is niet slecht, tenzij je een dubbele dienst hebt gedraaid en er nog eentje voor de boeg hebt.’

‘Pluspunt? De zaken gaan goed.’

‘Aan pluspunten denk ik pas na de bustour. Maar goed, genoeg gezeurd. Hoe gaat het in de B&B?’

‘Zo goed dat we morgen beginnen in te laden op de tweede etage.’

‘Wat inladen?’

‘Meubels, Avery.’

Ze zette het bakje neer, gaapte hem aan. ‘Serieus? Seriéús?’

‘De inspecteur komt vanmiddag langs om ons groen licht of niet te geven. Ik zeg groen licht, omdat er geen reden is het niet te doen. Ik heb Hope net gesproken. Die gaat boven vast aan de schoonmaak beginnen. Mijn moeder en tante komen zo om mee te helpen. Ze zijn er misschien al, aangezien het nu al tegen elven loopt.’

‘Dat wilde ik doen. Ik kan nu niet.’

‘Maak je geen zorgen. We hebben zat helpende handen.’

‘Ik wilde dat de mijne daar ook bij hoorden. Morgen misschien, afhankelijk van ziektes en wortelkanalen. Jeminee, Owen, dit is mega.’ Ze deed een klein dansje op haar groene basketballers. ‘En je wacht bijna een uur om het te vertellen?’

‘Je stond zo tegen me te tieren dat ik wel uitkeek om mijn mond open te trekken.’

‘Als je het had verteld, was ik te opgewonden geweest om te tieren. Eigen schuld.’ Ze lachte naar hem, mooie Avery MacTavish met de vermoeide ogen.

‘Waarom ga je niet even een paar minuutjes zitten?’

‘Ik moet in beweging blijven vandaag, als een haai.’ Ze klikte het dekseltje op het bakje, zette het terug, liep toen weg om te kijken hoe het met haar sauzen ging.

Hij sloeg haar gade terwijl ze werkte. Ze leek altijd tig dingen tegelijk te doen, als een doorlopende jongleursact met ballen die in de lucht hingen, andere die alle kanten op stuiterden totdat ze die te pakken wist te krijgen en opnieuw opgooide.

Zijn georganiseerde brein stond er versteld van.

‘Ik moet maar weer eens terug. Bedankt voor de koffie.’

‘Geen probleem. Als de bouwvakkers hier vandaag willen lunchen, zeg dan dat ze het beste tot halftwee kunnen wachten. Dan is de grootste drukte voorbij.’

‘Oké.’ Hij pakte zijn spullen op, bleef bij de deur even staan. ‘Avery? Wat voor kleur is dat? Je haar.’

‘Dit? Koperrood.’

Hij grinnikte, schudde zijn hoofd. ‘Ik wist het. Tot kijk maar weer.’